

A dusnoki HÁZASPÁROK ÚTJÁN

Gondolatok a házasságról
15 állomásban, képekkel, népdalokkal

4.

A szeretet fájbat

*Szeretetek mind jobban
gazdagodjék helyes ismeretben
és teljes megértésben! /Fil 1,9/*

Idézzük fel egy kibékülésünk örömét.

Az első, 2007-ben állított Házaspárok útja
a Zánka és Nagyvázsony közötti út mentén fekvő
Óbudaváron található.

A másfél kilométer hosszú sétaút a falu felső végénél lévő
schönstatti kápolnától indul.

A könyv német nyelven is megvásárolható.

További információ:

8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. • 87/655-014
www.schoenstatt.hu • iroda@schoenstatt.hu

Mindenkit szeretettel várunk!

A DUSNOKI
HÁZASPÁROK ÚTJÁN

A DUSNOKI HÁZASPÁROK ÚTJÁN

Családok a Családért Egyesület
Óbudavár
2014

A szövegek összeállításában közreműködtek:
Dr. Alföldi Zoltán és Ágnes, Antal Péter és Edit,
Dr. Csermák Kálmán és Alice, Dr. Endrédy István és
Cecília, Fehér Zoltán és Mária, Fleischer Zoltán és Andrea,
Gódány Róbert és Rita, Gál László és Szilvia,
Dr. Herbert Tamás és Andrea, Mészáros Zoltán és Zsuzsa,
Ozsvári Csaba és Imri, Perei Gábor és Nóra,
Pfitzner Tibor és Ágota, Dr. Sallai Tamás és Karikó Éva,
Dr. Szelestei Gábor és Barbara, Szelestei Péter és Ildikó,
Ther Antal és Ágnes, Dr. Tirczka Imre és Zsófia
Hodován Péter és Margit

Az eredeti táblaképeket tervezte: Ozsvári Imri grafikusművész
A dusnoki táblaképek alkotója Gulyás Éva
Fotó: Hodován Mária
A szöveget gondozta: Rábai Szilárd és Györgyi
A népdalokat válogatta: Kuslits Károly és Anna,
Nyilas Tünde, Dr. Sallainé Karikó Éva

ISBN 978-963-88469-9-0

Minden jog fenntartva!

A dusnoki róm. kat. plébánia megbízásából
kiadja a Családok a Családért Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
www.schoenstatt.hu

Kottagrafika: Rábai Szilárd és Györgyi
Tipográfia: Dr. Sallainé Karikó Éva
Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre
Nyomás: Vareg Nyomda, Budapest

TARTALOM

Ajánló.....	6
Bevezető	8
1. Egymásra találtunk – életre szólóan	11
2. Az otthonunk a mi birodalmunk	15
3. Életet adunk, életet kapunk.....	19
4. A szeretet fájhat	23
5. A nehézségek által növekszünk	27
6. Erős gyermekeket nevelünk.....	31
7. Az emberélet útjának felén.....	35
8. Másokkal együtt erősebbek vagyunk.....	39
9. Küldetésünk van!.....	43
10. Hűek maradunk.....	47
11. Elengedjük gyermekeinket.....	51
12. Együtt időseinkkel.....	55
13. Megöregszünk, aratunk	59
14. Mindennek értelme van	63
15. Hálát adunk.....	67
A kápolnában	71
Népdalok	75

AJÁNLÁS

Felvidéken, Szepsi városkájában a plébánia-templomot nem a keresztút, a *via crucis*, hanem a *via lucis*, a fény útjának tizenöt állomása öleli körül. A stációk nem a szenvedés, hanem a húsvét tizenöt állomását ábrázolják, mintegy meghívva bennünket, merjünk elmélkedni húsvét örömének tizenöt titkáról, hisz a húsvéti titok nemcsak a kereszt, hanem a feltámadás eseményét is magába foglalja.

Valami hasonló történik Óbudaváron is. A Schönstatt Családmozgalom ihletéséből megszületett – a keresztúti stációk mintájára – *A házaspárok útjának* tizenöt állomása. Az ember, ha végigelmélkedi a tizenöt stációt, megdöbbenve tapasztalja, mennyi hasonlóság van a keresztút és a házasság állomásai között!

Miről is szól a keresztút? Jézus nagylelkűen vállalja küldetését. Az eleséseken, találkozásokon keresztül elhordozza a keresztet a Golgotáig, és ahogy sokfelé megjelenik a feltámadást ábrázoló tizenötödik állomás, a keresztút végén felragyog a remény: a szeretetből odaadott élet a feltámadás fényében ragyog már előttünk.

A házaspárok útjának állomásai is hasonlóról szólnak. Két ember vállalja hivatását: a szeretettel párosult szerelem lendületében elindul az eggyé

vált közös úton. Ők is, mint Jézus, találkoznak segítőkkel, siránkozókkal, gyermekekkel az el-esésektől megterhelt úton. Akik végigjárják ezt a házasság szentségéből kitárulkozó utat, a végén Jézussal együtt hálaadással mondják ki: érdemes volt. A szeretetből odaadott élet a feltámadás fényében ragyog már előttünk.

Az elmélkedés, az elcsendesedés egyre inkább hozzátartozik a holnap keresztényéhez. Örülök annak, hogy *A házasság útjának* tizenöt stációjában házassaink segítséget kapnak a közös elmélkedéshez és az imádsághoz. Valaki így fogalmaz: *Az az imádság, amely nem tesz jobbá, nem igazán imádság.* Ezek a stációk olyan imádsághoz szeretnének segíteni bennünket, amely jobbá tesz, amelyből tettek fakadnak. Kívánom, hogy *A házaspárok útján* történő elmélkedések minél több házasságot tehessenek szebbé.

Budapest, 2007. június 15-én,
Jézus Szentséges Szívének ünnepén

Bíró László
*a Magyar Katolikus Püspöki Kar
Családreferens püspöke*

Kedves házások és házasságra készülők!

Szeretettel hívunk, járjátok végig *A házaspárok útját*. Ez az út mindazoknak szól, akik ráébredtek arra, hogy a házasságuk, a családi és személyes életük, a világgal való kapcsolatuk nem működik *csak úgy magától*. Kőműves vagy orvos se lesz senki *csak úgy*, előbb meg kell tanulnia a szakmát. A legígéretesebb, de a legnehezebb szakma az élet. *A házaspárok útja* segítséget szeretne nyújtani, hogy a házastársak életútjukon újra és újra egymásra találjanak, felfedezzék közös hivatásukat, gyermekeiket helyesen neveljék és otthonaikban boldog családi életet éljenek.

Az út 15 állomást érint, melyek a házasság fontos eseményeit, feladatait, nehézségeit és korszakait jelenítik meg. A rajtuk olvasható idézetek, feladatok ösztönzést adnak arra, hogy a párok életük egyes mérföldkövein elgondolkodjanak és beszélgessenek egymással.

Az alaposabb elmélyüléshez ajánljuk ezt a füzetet, amely minden állomással kapcsolatban egy rövid elmélkedést tartalmaz, és a családi életben fölmerült nehézségek sikeres megoldáshoz nyújthat segítséget. A nehézségek végigkísérnek bennünket a bölcsőtől a sírig, és felhívást jelentenek a helyes megoldás keresésére.

Az elmélkedések mellé összeállítottunk egy népdalcsokrot és a táblákra is népi motívumok kerül-

tek. A népművészet öröm és bánat hatására szakad ki a lélekből, évszázadokon át csiszolódik, és őrzi őseink lelki vonásait. Isten teremő ujját érezzük rajta. Talán éppen lelkünk legmélyét nyitják meg.

A házaspárok útját Tilmann Beller schönstatti atya hívta életre, akinek ezennel is szeretnénk megköszönni a magyar családok között végzett 25 éves munkáját. Ez a könyv az Ő tanításainak és a családok megélt tapasztalatainak közös gyümölcse. Az első *házaspárok útja* Óbudaváron, a Magyar Schönstatt Családmozgalom központjában, annak kegykápolnájánál került kialakításra, a családok imái és áldozatai hordozzák, hogy akik végigjárják, kapcsolatukban megújuljanak és házasságukban megerősödjenek.

Óbudavár, 2007. Sarlós Boldogasszony napján

Gódány Róbert és Rita
vezető házaspár
Magyar Schönstatt Családmozgalom

Kedves Olvasó!

A házaspárok útja Dusnokon a Magyar Zarándokút részeként 1,3 km hosszan egy sajátos és egyedülállóan szép vízparti környezetben, a Schönstatt Mozgalom megalapításának 100. évfordulóján került kialakításra. Megépítésével szeretnénk volna mi is hitvallást tenni arról, hogy a házasság a család lelke, s azt – mint Isten kertjét – gondoznunk, ápolnunk kell.

A dusnoki házaspárok útja olyan, mint az életünk. Néha a nap süt, máskor árnyékban van. Van, ahol a hétköznapi feladatai, más részen a pihenés és a kikapcsolódás életképei kísérik az utat. Egyes részeken könnyebben járható, másutt, máskor kissé göröngyösebb...

Kívánjuk, hogy akik elindulnak ezen az úton, néha meg-megállva tekintsenek hátra, aztán az égre, majd bátran induljanak tovább, előre. Fedezzék fel környezetükben, a körülöttük lévő emberekben és legfőképp társukban Isten jelenlétét. Tanuljanak meg a hétköznapi apró örömeiből táplálkozni és kapcsolatukban megújulva, házasságukban megerősödve váljanak oázissá mások számára is.

Szeretettel ajánljuk mindenkinek.

Dusnok, 2014. Szent Boldogasszony ünnepén

Hodován Péter és Margit

1.

Egymásra találtunk életre szólóan

Tegyél a szívedre pecsétnek...

/Én 8,6/

*Elevenítsük fel egymásra
találásunk élményét.*

1. ÁLLOMÁS

EGYMÁSRA TALÁLTUNK – ÉLETRE SZÓLÓAN

Tegyél a szívedre pecsétnek...!
(Én 8,6)

Amíg egymásra nem találtunk, sóvárogva kerestük önünk hiányzó felét valaki másban. Talán göröngyös volt ez az út, zsákutcába is jutottunk, de a hibákból, csalódásokból okultunk és érettebbekké váltunk.

A közös együttlétek során jövődöbelinket sokféle helyzetben láttuk. A „vakszerelem” egyre inkább látóvá vált: „*Szeretem erényid tiszta sugárzását, szeretem hibáid napfogyatkozását.*” (Petőfi) Kutattuk Isten akaratát: vajon szerelmesünk-e az, akit számunkra teremtett.

Ma is él bennünk a pillanat, amikor elhatároztuk, hogy együtt szeretnénk leélni az életünket. A szívünket betöltötte az öröm, hogy az a csodálatos ember, akit szeretek, viszontszeret. Ez az öröm mondatta ki velünk: „*Szeretlek, a tiéd vagyok!*” Ennek az elhatározásnak a véglegességére mondtunk igent Isten és ember előtt az oltárnál. Összekötöttük életünk fonalát, és ennek a kötésnek, ennek a csomónak sok mindent ki kell bírnia.

Megváltozott az életünk. Többé már nem magunknak élünk. Ezzel a kitárulkozással egy kölcsönös bizalmon alapuló egység jött létre közöttünk: „Számítok rád, számíthatsz rám.”

Az évek múlásával összezsugorodunk, egyre több szál köt össze minket és kiegészítjük egymást. Törekszünk arra, hogy közösségben legyünk személyiségünk minden rétegében: a lelkünkben, szellemileg, a szívünkben és a testünkben: érzékeljük egymás gondolatait, kétségeit, együtt adunk választ az élet kérdéseire, fontosnak tartjuk egymás vágyait, érzéseit és teljesen egymásnak ajándékozzuk magunkat a házastársi együttlétben.

Minél több szállal fonódunk egymáshoz, annál teherbíróbb a bennünket összetartó kötés. Az *én* és a *te* olyan mértékben tud eggyé válni kapcsolatunkban, amilyen mértékben köztük van Ő, aki egymásnak teremtett minket.

Elevenítsük fel egymásra találásunk élményét!

2.

Az otthonunk a mi birodalmunk

*Ha az Úr nem építi a házat,
az építők hiába fáradnak.
/Zsolt 127,1/*

*Mit tehetünk, hogy otthonunkhoz
még jobban kötődjünk?*

2. ÁLLOMÁS

AZ OTTHONUNK A MI BIRODALMUNK

*Ha az Úr nem építi a házat,
az építők hiába fáradsanak.
(Zsolt 127,1)*

Az otthonunk – legyen az garzonlakás vagy kertes ház – a mi birodalmunk, ahol oltalmat találunk és nyújtunk, ahonnan kirepülhetünk és ahova hazatalálunk. Itt saját értékeink szerint élhetünk. Gondosan megszűrjük, mit engedünk be, és nem hagyjuk magunkat a képernyők által vezetni. A „falakat” folyamatosan erősítjük, hogy védelmet nyújtsanak a beteg korszellem ellen, amellyel észrevétlenül átítatódunk, és amely belülről rombolja családi életünket.

A házaspár szeretetének tüze élteti ezt a zárt világot. A tűz fényt és melegséget ad, segítségével táplálék kerül az asztalunkra, azonban pusztítani is képes. Így otthonunk lehet meleg fészek, de tűzfészekké is válhat.

Az otthonunk állandóan változik, folyamatosan az új élethelyzetekhez igazítjuk. Ha kinőjük, költözünk vagy építkezünk; és soha sem kész. Állandó gondoskodást igényel. Ami a falakon belül

van, tükrözi az életünket, a szokásainkat: ahogy beszélünk és bánunk egymással, ahogy körülüljük a terített asztalt, ünnepelünk, a családi hagyományokat megőrizzük, megújítjuk és átörökítjük. A házunknak, lakásunknak ezáltal kisugárzása van.

Tárgyaink lehetnek akár kopottak és filléresek, de általuk szereteteink mosolyognak ránk, emlékeinkről mesélnek. Kötődünk hozzájuk, nem cseréljük le őket könnyedén.

A falak között csak akkor találunk igazi otthonra, ha törekszünk arra, hogy otthon legyünk egymás szívében. Így a családi otthon a mennyország előképévé válik: ahol biztonságot élnek meg a gyermekek, ahol megtapasztalják, hogy fontosak vagyunk egymás számára; ahol irgalmasan kezeljük a gyengeségeket és ahol minden nap újra kezdjük a szeretetet.

Mit tehetünk, hogy otthonunkhoz még jobban kötődjünk?

3.

Életet adunk, életet kapunk

*Aki befogad egy gyermeket
az én nevemben, engem fogad be.
/Mk 9,32/*

*Gondoljunk testi lelki gyermekünkre:
Befogadlak a szívembe!*

3. ÁLLOMÁS

ÉLETET ADUNK, ÉLETET KAPUNK

*Aki befogad egy gyermeket az én nevemben,
engem fogad be.
(Mk 9,37)*

Az igazi szeretet nem engedi, hogy önmagunkba zárkózzunk: megsokszorozódni, ajándékozni vágyik. Vágy él bennünk is, hogy szeretetünk életet teremtsen. Azáltal, hogy apa és anya leszünk, Isten teremtő munkatársaivá válunk. Kettőnkből új emberi élet születik: élet az örökévalóságnak, egyszeri és megismételhetetlen, aki újabb élet és szeretet forrása lehet.

Egy gyermek érkezése öröm. Általa Isten kincset bíz ránk. Bízik bennünk, hogy képesek vagyunk őt felnevelni és visszavezetni Hozzá. A kisgyermek kiszolgáltatottsága, ránk hagyatkozása megerősít minket. Ahogy figyeljük növekedését, értelmének kibontakozását, viselkedését, saját arcvonásaink és tulajdonságaink tükröződnek benne.

Örömünkbe aggodalom is vegyülhet: talán megrettenünk a nagy feladattól, hiszen felelősök vagyunk érte. Életünket, munkánkat, otthonunkat úgy kell átalakítani, hogy gyermekeinket

tisztességgel felnevelhessük. Gondolataink középpontjában az áll, mi tesz jót nekik. Az anya talán évekig nem gyakorolhatja tanult hivatását, az apának pedig el kell tartania a gyarapodó családot. Lehetnek egészségügyi, lakhatási, megélhetési gondjaink... De megéljük, hogy nem egyedül hordozzuk a terheket, mi is gyermekek vagyunk és Mennyei Atyánk gonoszkodik rólunk.

Az anyaság, apaság gyümölcseit átélhetjük akkor is, ha nem születhet saját gyermekünk: lelki gyermekünk lehet más gyermeke – akit talán örökbe fogadunk – vagy egy nemes ügy, egy szép feladat, amelynek életünket szenteljük.

Az esküvőnkön megígértük, elfogadjuk a gyermekeket, akikkel Isten megajándékoz bennünket. Elfogadjuk őket később is életük minden szakaszában, és megtapasztaljuk, hogy az öröm kimeríthetetlen forrását jelentik számunkra.

Gondoljunk testi, lelki gyermekünkre: Befogadjuk a szívembe!

4.

A szeretet fájhat

*Szeretetetek mind jobban
gazdagodjék helyes ismeretben
és teljes megértésben! /Fil 1,9/*

Idézzük fel egy kibékülésünk örömét.

4. ÁLLOMÁS

A SZERETET FÁJHAT

*Szeretetek mindjobban gazdagodjék helyes
ismeretben és teljes megértésben!*
(Fil 1,9)

Egy ember sem tökéletes. Hibázunk, megbántjuk egymást, vannak rossz napjaink, tulajdonságaink, érthetetlen szokásaink, amelyeket nehéz elviselni, amelyek fájdalmat okozhatnak. Mindez természetes, nem rendkívüli. Igazán szeretni azt jelenti, hogy olykor megöleljük a kaktuszt.

Duzzogunk, haragszunk, veszekszünk. Ha megsebezünk egymást, a szeretetünkön esett sérülést el kell látni, nehogy elmérgesedjen. Kialakítjuk családjunkban a bocsánatkérés és megbocsátás kultúráját. A gyengédség apró jelével, akár szavak nélkül is kérhetjük: „*Engedd, hogy újra jóban legyünk.*” Így már vádaskodás nélkül tudunk beszélni arról, ami rosszul esett. Ha megismerjük egymás indítékait, gondolatait, kiderülhet, hogy a haragnak nagyobb volt a füstje mint a lángja, és nem olyan fontos eldönteni, kinek volt igaza.

Néha előfordul, hogy a társunk súlyosan megbánt, egészen idegenül áll előttünk, úgy érezzük,

hogy a sokéves kapcsolatunk szertefoszlott. Fontos, hogy házaspárként újra tudjuk kezdeni egymással. Alkalmat keresünk, hogy nyugodtan tudjunk egymással beszélni. Átéljük, hogy az egymás iránti szeretetünk nagyobb, mint az adott probléma, és a másik szeretetének a hiánya jobban fáj, mint amivel megbántott. A kibékülés még nem jelenti a bajok megoldását: segít, hogy egymásra találjunk a szeretetben, de vannak sebek, amelyek begyógyulása hosszabb ideig tart. „Dolgozni” kell a bizalom helyreállításáért, a jóvátételért. Ha megbocsátottunk, nem emlegetjük a vétket többé. Biztosak lehetünk, hogy minden könnycsepp és fájdalom ajándékká válhat családjunk és mások számára, ha felajánljuk Istenünknek.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy mi is kereszt vagyunk a társunk számára, ő is sokszor fájdalommal hordoz minket. Ha az általa okozott szenvedésen kesergünk, jusson eszünkbe: mi magunk is irgalomra szorulunk. A kölcsönös irgalom meghozza a békességet.

Idézzük fel egy kibékülésünk örömét!

5.

A nehézségek által növekszünk

*Tudjuk, hogy az Istent
szeretőknek minden a
javukra válik /Róm 8,28/*

*Gondoljunk egy nehézségre,
amely jót hozott nekünk.*

5. ÁLLOMÁS

A NEHÉZSÉGEK ÁLTAL NÖVEKSZÜNK

*Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek
minden a javukra válik.
(Róm 8,28)*

A nehézségeket szeretnénk kiküszöbölni az életünkből – a technika fejlődése segít ebben –, mégsem éri kevesebb szenvedés a mai kor emberét, mint régen. Számptalan új testi és lelki betegség, családi tragédia, veszteség, kudarc, személyünket ért támadás kíséri életünket. Csüggedten kérdezhettük: *Hogyan engedheti meg Isten mind-
ezt?*

Mit teszünk ilyen esetben? Talán először elkeseredünk, zúgolódunk és panaszkodunk, kutatjuk a szenvedés okát. Mindez nem sokat segít. Az élet megy tovább. Talán továbblépünk és keresni kezdjük, mit akar ezáltal tőlem Isten? „*Min-
dent a Gondviselő szerető keze irányít*” – mondja Kantenich atya. Isten a nehézségek által is formál minket, lemetszi a „vadhajtásokat”. Nem azért, mert azt akarja, hogy fájjon, hanem hogy növekedjünk alázatban, szeretetben.

Legyőzzük a fájdalmat, keserűséget és újra munkához látunk. Természetesen ez lelkiemelő és edzettség kérdése is. Ha úgy tekintünk minden problémára, mint a gátfutó az akadályra, akkor egyre erősebbek leszünk. Azokban a helyzetekben, amikor tehetetlenek vagyunk, az elfogadás jelenti a legnagyobb erőpróbát.

A feladat megoldása során megtapasztalhatjuk, hogy nehézségek idején családunk összekovácsolódik, megerősödik, felfedezhetjük egymás rejtett tulajdonságait. Mérlegre kerül az értékrendünk, ártértékelődik ügyeink fontossága. A nehézségek leküzdésével mások hasonló problémáját jobban átérezzük, így könnyebben segíthetünk. Gyengeségünkben erőt ad, ha érezzük, a társunknak szüksége van ránk.

Istent felfedezhetjük minden szenvedés mögött, de nem csak úgy, mint aki alakít minket, hanem úgy is, mint aki a terhet kezébe veszi, megméri, hozzánk igazítja, célt ad neki és velünk együtt hordozza. Nehézségeink így válnak lépcsővé az örökkévalóság felé.

Gondoljunk egy nehézségre, amely jót hozott nekünk!

6.

Erős gyermekeket nevelünk

*Bensejükbe adom törvényemet,
és a szívükbe írom.*

/Jer 31,33/

*Hol ismerem magamra gyermekem
neveletlenségében?*

6. ÁLLOMÁS

ERŐS GYERMEKEKET NEVELÜNK

*Bensejükbe adom törvényemet,
és a szívükbe írom.
(Jer 31,33)*

Gyermekeinket ajándékba kaptuk a Teremtőtől, nem a mi tulajdonaink. Feladatunk, hogy visszavezessük őket az „élő vizek forrásához”. Erre csak úgy vagyunk képesek, ha mi magunk is keressük azt, és folyamatosan merítünk belőle.

Mi közvetítjük számukra Isten elfogadó, irgalmas, önzetlen szeretetét, hogy ezt a szeretetet majd tovább tudják ajándékozni. Kutatjuk, mi lehet a gyermekeinkben elrejtett isteni akarat, csíra, melynek kibontakozását igyekszünk elősegíteni.

Erőssé szeretnénk őket nevelni. Olyan embereké, akik képesek túllépni önmagukon, tudnak küzdeni és másokért élni, akik szabadon döntenek értékeik mellett. Akik tudnak uralkodni ösztöneiken, melyeket ha megzaboláznak, megsokszorozhatják erőiket a jó célok szolgálatában.

Gyermekeinket csak úgy tudjuk nevelni, ha magunkat is neveljük. Így megtapasztaljuk, hogyan kell egy problémával megbirkózni, és milyen nehéz egy-egy rossz szokás, tulajdonság le-

győzése. Először a saját szívünkön halad keresztül mindaz, amit gyermekeinknek mondunk. Ezáltal élet lesz a szavaink mögött.

Gyermekeket nevelni embert próbáló feladat, hiszen a természetünk rosszra hajló, értelmünk homályos és könnyen befolyásolható. Kentenich atya bátorít: *„Isten hívott arra, hogy gyermekeinket neveljük, és Ő fogja a kezünket”*, ezért kétségeink között Hozzá fordulunk segítségért: Ő pótolja a hiányt, ha mi kudarcot vallunk. Gyengeségünk alázatra indít és imára nevel minket.

Erős gyerekek nevelése alapvetően annyit jelent, hogy magunkkal visszük őket Istenhez.

Hol ismerek magamra gyermekem neveletlenségében?

7.

Az emberélet útjának felén

*Fussuk meg kitartással
az előttünk lévő pályát.*

/Zsid 12.1/

Mi ad erőt válságok idején?

7. ÁLLOMÁS

AZ EMBERÉLET ÚTJÁNAK FELÉN

Fussuk meg kitartással az előttünk levő pályát.

(Zsid 12,1)

Ha a hegytetőn körülnézünk, a táj távlataival bontakozik ki előttünk. Így tekintünk saját életünkre is.

Erőnk már nem a régi, pedig még sok mindenre képesek vagyunk. Nehézkesebbé váltunk, egészségi problémáink lehetnek. Túl vagyunk az életünket meghatározó eseményeken: hivatásválasztás, otthonteremtés, gyermekáldás. Ifjúkori terveinkből sok nem valósult meg. Hibáztunk, csalódtunk.

A korlátainkkal való szembesülés életközép krízist, kapuzárási hangulatot eredményezhet. Vannak, akik egész korábbi életüknek hátat fordítanak, hogy feledtessék szorongásaikat. Hogyan lehet ezt túlélni? Merre vezet az út?

Válságok idején töprengünk, miért élünk. Minden sötét körülöttünk. Mint a ködben haladó hajók, csökkentjük a sebességet és próbáljuk tartani az irányt. A hit fényében keressük életünk értelmét. *„Ha bizalommal telve mindent megmutatunk Istennek, vagy felrobbantja korlátainkat,*

vagy meghagyja azokat, mert ha valaki becsületesen küzd, miközben újra és újra elesik, jóságos lesz a környezete iránt” – tanítja Kentenich atya. Isten néha megéreztetni velünk irgalmas, szerető jelenlétét. Ilyenkor megkönnyebbülünk, a nehézségek értelmet nyernek, a megélt próbatételekből áldás és erő fakad. Megnyugszunk: nem vesszük túl komolyan magunkat.

Visszatekintve látjuk, hogy ajtók zárultak be mögöttünk, de előttünk újak tárultak ki. Termékeny korszak következhet hivatásunkban, figyelhetjük gyermekeink felnőtté válását, és majd unokáink által újra átélhetjük a nyíló emberi értelem és érzelem csodáját... Sok szép feladat vár még ránk.

Mi ad erőt válságok idején?

8.

Másokkal együtt erősebbek vagyunk

*Ahol ketten vagy hárman
összegyűlnek az én nevemben,
ott vagyok közöttük. /Mt 18,20/*

*Mit köszönhetünk azoknak,
akikkel közösségben vagyunk?*

8. ÁLLOMÁS

MÁSOKKAL EGYÜTT ERŐSEBBEK VAGYUNK

*Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek
a nevemben, ott vagyok közöttük.
(Mt 18,20)*

A magányos fát a hegy tetején – még ha erős is – könnyen kicsavarja a viharos szél. A liget fái védelmet nyújtanak egymásnak, így erősebben állnak.

Hasonlóak vagyunk mi is. Szeretnénk a saját értékeink szerint élni, viszont egyedül nem könnyű ellenállni a korszellem káros áramlatainak. Nagy segítséget jelent, ha társakra találunk, akik hasonlóan élnek, éreznek és gondolkodnak, mint mi, akikkel erősíthetjük egymást. Ez a hasonlóság nem jelenti azt, hogy egyformák lennénk, ellenkezőleg: sokszínűek vagyunk. Gyermekeinknek is áldás, ha jó közösségbe tartozhatnak.

Jól érezzük magunkat barátainkkal. Nagy élmény megtapasztalni a különféle életutakat, és tanulunk az életpéldákból: van, akinek rendkívüli türelme van a gyereknevelésben; van, aki kitartó, szolgáló szeretettel áll társa mellett annak nehéz időszakában; és van, aki fáradhatatlanul apostol-

kodik a környezetében... Felszabadító azt is megtapasztalni, hogy a mégoly tökéletesnek látszó párok is küzdenek nehézségekkel, melyeket igyekeznek megoldani.

Átéljük itt is, mint a családban, hogy vannak, akik támogatásra szorulnak, és vannak, akik minket támogatnak. Megtanulunk nagylelkűek lenni: szeretni egymást a gyengeségekkel együtt.

Segítjük egymást ötletekkel, tanácsokkal, kétkezi munkával szülés, építkezés idején vagy a gyerekvigyázásban. Imáinkban a Jóisten elé viszzük őket, ha nehéz helyzetben vannak.

Egyedül gyengébbek vagyunk, könnyebben elbizonytalanodunk, sodródunk, alkalmazkodunk a többséghez. Összekapaszkodva erőink megsokszorozódnak és közösen nagyobb örömmel haladunk ugyanazon cél felé.

Mit köszönhetünk azoknak, akikkel közösségben vagyunk?

9.

Küldetésünk van!

*A ti világosságotok is világítson
az embereknek, hogy jótetteiteket
látva dicsőítsék Mennyei
Atyátokat. /Mt 5, 16/*

*Miért tehetnél valamit tágabb
környezetekben?*

9. ÁLLOMÁS

KÜLDETÉSÜNK VAN!

*A ti világosságotok is világítson az embereknek,
hogy jótetteiteket látva dicsőítsék
mennyei Atyátokat!
(Mt 5,16)*

Az adományok, melyekkel Isten megajándékozott minket, különfélék. Azért kaptuk őket, hogy velük másokat szolgáljunk. Sokszor tartózkodóak vagyunk, hogy értékeinket a nyilvánosság előtt vállaljuk: félünk, hogy lenéznek bennünket, hogy gondolatainkat nem tudjuk jól átadni és elriasztjuk a más értékrend szerint élőket. Talán előítéletet érzünk irántuk, mert másként gondolkoznak, és döntéseik következményét kénytelenek vagyunk elszenvedni környezetünkben: az iskolában, a munkahelyünkön, a közéletben...

Legfontosabb küldetésünk, hogy házasságunkat és családjunkat építsük, hogy erős gyermekeket neveljünk és a hitünk szerint éljünk. Ha ezt hitelesen tesszük, akkor az életünk a környezetünk felé is kisugárzik, mint a kályha melege, amely a távol állókhoz csak akkor juthat el, ha a közel állókat, a családtagokat még erősebben járja át. Talán rólunk is megállapítják: „Nézzétek,

mennyire szeretik egymást”. Elsősorban létünkkel apostolkodunk és felelősséggel olyan mértékben vállalunk egyéb feladatokat, hogy ne hanyagoljuk el családunkat, mert nem akarjuk gyermekeinket mozgalmi árvákká és házastársunkat mozgalmi özvegyé tenni.

„*A keresztények élete az egyetlen biblia, amelyet a hitetlenek még olvasnak*” – idézte gyakran Kentenich atya. A természetfeletti szeretet a természetes szeretetre épül. Egy beteg világban, ahol a házasság és a család válságban van, sok ember nem tudja megtapasztalni életében a feltétel nélküli szeretetet. Ahhoz, hogy elhiggyék, hogy Isten a Szeretet, a szeretetet előbb mindennapi életükben kell megtapasztalniuk embertársaik által, általunk.

A Szentlélek segítségével tudunk odafordulni azokhoz is, akik iránt közömbösek vagyunk vagy előítéletet érzünk, és Ő teszi képessé őket arra, hogy „bibliánkat” olvasni tudják.

Kiért tehetnék valamit a tágabb környezetemben?

10.

Hűek maradunk

*Irgalmasság és hűség
összetalálkoznak.
/Zsolt 85,11/*

*Kérdezzük meg társunkat,
mivel szerezhethénk örömet neki?*

HŰEK MARADUNK

*Irgalmasság és hűség összetalálkoznak.
(Zsolt 85,11)*

A házasságot azzal a szándékkal kötöttük, hogy egy életen át kitartunk egymás mellett jóban, rosszban: csak így merjük egymásnak egészen odaajándékozni magunkat. Nem a papír köt össze, hanem a szereteten alapuló felelősségvállalás.

Az évek során talán eltávolodtunk: egymás mellett haladunk, mint a vasúti sínpár, megszűnik a kapcsolatunk. Gondoljuk: ismerjük társunkat, talán még jobban, mint ő saját magát. Valóban ismerjük? Tudjuk, hogy mostanában mi foglalkoztatja, milyen nehézségekkel küzd? Már nem vagyunk ugyanazok, mint amikor összeházasodtunk. Csak a szaporodó ráncait és ősz hajszálait vesszük észre, vagy azt is, miben gazdagodott az egyénisége?

Ha nem érezzük egymás nagyrabecsülését, elfogadását, nagy a veszély, hogy elvándorolunk a házasságunkból. Menekülhetünk a munkába, a közéletbe, a gyerekszobába vagy egy másik kapcsolatba. Ha egységünk széttorik, két csonka fél

lesz belőle – szilánkokkal, melyek gyermekeinknek is sebeket okoznak.

Újra és újra meghódítani a társunkat: ez az igazi kihívás. „Dolgozni” azon, hogy vonzónak, szeretetreméltónak tartson évek múlva is. Törődni vele, és érdeklődve meghallgatni, mi foglalkoztatja mostanában. Megajándékozni az időnkkel: egy esti séta, vacsora a régi kisvendéglőben, ahol a gyertyafényben minden új megvilágításba kerül, egy hétvége kettesben, apró figyelmességek, dicsérő szavak, együtt végzett munka... Gazdagok a tartalékaink, melyek megerősítik szövetségünket.

A hűség alapvetően nem csak azt jelenti, hogy nem csaljuk meg egymást. Az igazi hűség abban áll, hogy újra és újra felfedezzük egymást és visszahódítjuk első szerelmünket.

Kérdezzük meg társunkat, mivel szerezhetnénk örömet neki!

11.

***Elengedjük
gyermekünket***

*Óvd meg őket a gonosztól...
Szenteld meg őket az igazságban
/Jn 17,15.17/*

*Mivel kötöm gyermekemet
a szükségesnél jobban magamhoz?*

ELENGEDJÜK GYERMEKEINKET

*Óvd meg őket a gonosztól...
Szenteld meg őket az igazságban!
(Jn 17,15.17)*

Gyermeünk egészen egy volt velünk az anyaméhben. Születésétől szép lassan és fokozatosan kezd leválni rólunk. Eleinte mi jelentünk számára mindent: táplálékot, biztonságot, örömet, bánatukban mi vagyunk a vigasz. Majd egyre távolodik tőlünk: először a kiskertbe, később messzi idegenbe...

Megvan az ideje annak, amikor minden tudást, tapasztalatot, amelyet fontosnak tartunk, beléjük csepegtetünk, amely útravalóul szolgál, bárhová mennek. Majd eljön az ideje annak, hogy távolról figyeljük lépteiket és a bizalmunk kíséri őket.

A fiókának ki kell repülnie a fészekből, ha megerősödött, különben életképtelen lesz. Nem csupán megengedjük, hanem támogatjuk is egészséges önállósági törekvésüket. Egészen közel vagyunk hozzájuk: eleinte testben, majd inkább lélekben, hogy hozzánk fordulhassanak, ha szükségük van ránk.

Szeretnénk látni, hogy az útjaik mindenkor jó irányba vezetnek, és talán olyanokká válnak, amilyenek mi megálmodtuk őket, de ez ritkán valósul meg. Nehéz elengedni a kezüket, hagyni, hogy hibázzanak, látni, hogy már nem mi vagyunk a legfontosabbak számukra, talán más a gondolkodásmódjuk, más az életstílusuk és más úton járnak, mint mi. Ekkor is fontos, hogy érezzék: még a görbe utakról is haza lehet térni, a szülői ház mindig nyitva áll.

Ekkor a természetes szeretet lassan megéri a természetfelettire. Minél önzetlenebb a szeretet, annál mélyebbre hat. Továbbra is szeretjük őket, és minél távolabb kerülnek tőlünk, annál nagyobb mértékben bízunk őket a Jóistenre, akinek gyermekei és tulajdonai.

Mivel kötöm gyermekemet a szükségesnél jobban magamhoz?

12.

Együtt időseinkkel

*Az aggok koszorúja a gazdag
tapasztalat, dicsőségük az
Urnak félelme. /Sir 25,6/*

Idézzünk fel egy szép emléket róluk.

EGYÜTT IDŐSEINKKEL

*Az aggok koszorúja a gazdag tapasztalat,
dicsőségük pedig az Úrnak félelme.
(Sir 25,6)*

Eljön az idő, amikor szüleink szeretnének támaszra találni bennünk. Felelősek vagyunk értük, és indít a hála is, hogy gondoskodásukat viszonyozzuk.

Nem ritkán mindkét részről nehéz az elfogadás: nekik az, hogy kiszolgáltatottá válnak, félnek, hogy gondot okoznak; nekünk pedig megélni, hogy szüleink, akikre felnéztünk, gyengék lettek.

Keveset tudunk az öregedés sajátos lelki folyamatairól, az idősek kísérésének, ápolásának szépségéről, hogy mi Isten terve mindezzel. A mai kor a velük való törődést általában terhes kötelességként tartja számon, amelyre kár sok időt, erőt vesztegetni. Gyakran észre sem vesszük, hogy értéket képviselnek.

„Az időseknek az a feladatuk, hogy Isten szeretetét jelenvalóvá: láthatóvá és érzékelhetővé tegyék az életben” – tanítja Tilmann atya. Ahogy pl. egy nagypapa a régi fotóalbumot nézegetve az uno-

kájának meséli, hogy Istentől kapta a nagymamát ajándékba, hogy hűséges társa legyen egész életében, amely nem volt mindig könnyű.

Szakítsunk rájuk időt, bátorítsuk, kérdezzük őket, hogy átadhassák tapasztalataikat, így gyermekek és szülők ismét közel kerülhetnek egymáshoz. A családi krónikánkat felidézve megtapasztalhatjuk, hogy a bennünk csörgedező életet nemzedékekre visszanyúló erős gyökérzet táplálja. Megtanulhatjuk tőlük azt is, hogy az élet szenvedései nem hiábavalók, a mulasztások utólag sokszor rendbe hozhatók, a hibák jóvátehetőek.

Elesetten is szükségünk van rájuk. Gyakran ők jelenítik meg a családban a sietség helyett a kiszámíthatóságot, az állandó tevékenység helyett a rendelkezésre állást, a mennyiség helyett a minőséget, a zaj helyett a csendet... Gyógyítják ezzel rohanó életünk ezer sebét.

Idézzünk fel egy szép emléket róluk!

13.

**Megöregszünk,
aratunk**

Maradj velünk Uram,
mert esteledik!
/Lk 24,29/

Mi a mi gazdagságunk?

13. ÁLLOMÁS

MEGÖREGSZÜNK - ARATUNK

Maradj velünk Uram, mert esteledik!

(Lk 24,29)

Ez az életszakasz is része Isten bölcs szeretetternének. Ezért jó, hogy van. Aggódás nélkül nézhetünk az időskor elé és oldottan élhetünk abban a bizonyosságban, hogy „Isten gyermekeinek minden a javára válik” (Róm 8,28). Ráhagyatkozunk bizalommal az Ő gondviselésére. Saját énünk kisebbedik és gyengül, az Övé növekszik és erősödik az életünkben. Legyen mindig minden úgy, ahogy Ő akarja!

Több mindennek és jobban tudunk örülni, mint korábban: a felvirradt új napnak, a madarak reggeli hangversenyének, hogy együtt lehetünk, hogy csodálatosak az unokák... Érezzük, hogy mindenért, ami oly természetes, hálát kell adnunk.

Az élet megy tovább velünk és nélkülünk. Még szükség van ránk, de a fiatalok a saját életüket élik. Szükség van a szemünkre, a szívünkre, a szavunkra, a kezünkre. Szükség van az imánkra: ez a mi „fegyverünk”. Ezzel harcolunk gyermekeink, unokáink, barátaink jó életéért. Az imádság meg-

véd a szomorúságtól és az önmarcangolástól. Az imádságban helyükre kerülnek a dolgok.

Érezzük, hogy a szeretetből nem lehet eleget adni. Szeretetünkre, bizalmunkra, hitünkre szüksége van a szűkebb és a tágabb környezetünknek. Nekünk pedig szükségünk van nagy türelemre, elnéző, megbocsátó, újrakezdő szeretetre saját magunk és a társunk iránt.

Isten irgalmába vetett hittel készülünk földi pályafutásunk befejezésére, és örömmel az örök hazába való megérkezésre.

Mi a mi gazdagságunk?

14. *Mindennek értelme van*

Én veletek vagyok minden nap
a világ végezetéig. /Mt 28,29/

Mit üzen most Isten
a társamon keresztül?

14. ÁLLOMÁS

MINDENNEK ÉRTELME VAN

*Én veletek vagyok mindennap
a világ végezetéig.
(Mt 28,20)*

*I*sten szól hozzánk a Szentírás, az Egyház tanítása által, rátalálhatunk a természetben, egy kisgyermek ártatlan tekintetében. De az, hogy felfedezhetjük azokban az emberekben, akik az idegeinkre mennek, azokban a történetekben, amelyek fájdalmat okoznak, már nem ilyen magától értetődő.

Mi segíthet nekünk ebben? Este kérjük a Szentlelkét, hogy meglássuk, mit üzent ma nekünk. Talán társunk által: „*Gyere korábban haza!*” Talán munkatársunk hanyagsága által: „*Légy példakép számára a pontos munkavégzésben!*” Ha felismertük szavát, szeretettel beszélgetünk Vele, akár panaszkodhatunk is. Majd a gyakorlatban válaszolunk, vagyis megtesszük, amire kér.

Néha hosszabb időre tekintünk vissza: az örömek mellett a véletlenekre, a zsákutcákra, a baklövésekre, a fájdalmakra emlékezünk, melyeknek akkor nem tudtuk, mi az értelme. Gyakran utólag

látjuk meg, hogy a kusza szálakból egy bölcs szereteterv része rajzolódik ki.

Biztonságot teremteni és megélni életünk minden területén: az ember jogos vágya. Gyakran büszkék vagyunk, életünk eseményeit mi szeretnénk kézben tartani, Istenre hagyatkozni felelőtlenségnek tűnik. Feladatunk megtenni mindazt, amire képesek vagyunk. Azonban ha egyedül a saját erőnkben bízunk, a Gondviselést figyelmen kívül hagyjuk, pedig minden hatalom az Ő kezében van.

Minden erőfeszítésünk ellenére sokszor szorongva érezzük, a szilárd talaj kicsúszott a lábunk alól, és mintha egy kötélén himbálóznánk ég és föld között. Bizonytalan állapotban függve szenvedünk ugyan, de nyugalmat adhat a tudat és tapasztalat: nekünk csak kapaszkodnunk kell, a kötél végét a Gondviselő Isten jóságos, erős keze tartja. Ő jelenti a mi biztonságunkat.

Mit üzen most Isten a társamon keresztül?

15.

Hálát adunk

*Áldjad lelkem az Urat
és emlékezzél minden jótettére.*

/Zsolt 103, 2/

Megpihenünk.

15. ÁLLOMÁS

HÁLÁT ADUNK

*Áldjad lelkem az Urat,
és emlékezzél minden jótettére!
(Zsolt 103,2)*

Egyszerűen szeretnénk mindent megköszönni.

Együtt töltött éveink alatt sok szépet éltünk át. Gyakran örülünk egymásnak, és sokszor érezzük egymás szeretetét. Jó tudni, hogy van valaki, akire támaszkodhatok, akinek elmondhatom gondolataimat, akinek elsírhatom keserűségemet. Köszönöm, hogy egymás számára teremtetél bennünket, hogy nemcsak múltunk, hanem közös jövőnk is van. Együtt öregedhetünk.

Köszönjük Istenünk, hogy a nehéz időkben is mellettünk állsz. Meghallgatod, amikor sírunk, s akkor is házaspárként tekintesz ránk, amikor a szívünk távol van egymástól. Újra és újra erőt adsz szeretetünk felélesztéséhez, és nem hagysz fel azzal a gondolatoddal, hogy egymáshoz vezess minket.

Köszönjük a gyerekeinket. Köszönjük, hogy ránk bíztad őket. Jó, hogy mindketten szeretjük őket. Öröm látni, hogy társam is szereti, akiket

szeretek. Figyelmét, idejét adja nekik, értük dolgozik.

Köszönjük a barátainkat és a közösséget, amely segít, hogy utunkat megtaláljuk. Köszönjük a feladatokat, azt, hogy számítanak ránk; a társakat, akik fontosak nekünk, és akik számára mi is fontosak vagyunk.

Köszönjük azokat az embereket, akik életutunkon a helyes irányt mutatták és azokat is, akik ma mértékadóak számunkra.

Köszönjük, hogy Mennyei Édesanyát adtál nekünk, aki segít és gondoskodik rólunk. Tehetetlenségünkben, gyengeségünkben kipótolja mindazt, ami hiányzik belőlünk. Közbenjárását kérjük házasságunkért, gyermekeinkért, szeretteinkért, közösségünkért, hazánkért.

Köszönjük, drága Istenünk, hűséges vezetésedet, gondoskodásodat. Jó, hogy velünk vagy az idők végezetéig.

A KÁPOLNÁBAN

A KÁPOLNÁBAN

Utunk végén megpihenünk a kápolnában. Itt megtapasztalhatjuk Jézus és Mária egységét és náluk otthonra találhatunk.

Ez a kápolna kicsi, pedig több mint száz „mellékoltára” van: ezek a schönstatti családok háziszentélyei. Amikor egy házaspár bensőséges kapcsolatba kerül a Szűzanyával, meghívják őt a házukba. Háziszentélyt állítanak, szeretetszövetséget kötnek Vele, és kéri Máriát, telepedjen le náluk, nevelje őket. A kérés nem egyoldalú, a Szűzanya is kér ajándékot, elsősorban azt, hogy ajándékozzuk meg az egymás és a gyermekeink iránti tevékeny szeretetünkkel. Amit a Jóisten ebben a szentélyben az embereknek adni szeretne, az a schönstatti családok imáinak és áldozathozatalának a gyümölcse.

Sétánk során talán megfogalmazódott bennünk néhány kérés a házasságunkkal vagy a gyermekeinkkel, a munkánkkal kapcsolatban, vagy valami más súlyos problémára várunk megoldást az életünkben. A Szűzanya bennünket is megszólít: *Ne aggódjatok kívánságaitok teljesülése miatt, szeretem azokat, akik szeretnek engem.* A Szűzanya arra vár, hogy felajánljuk neki nehézségeinket családjunkért és másokért. Ennek az ajándé-

kozásnak a kánai menyegzőből ismert jelképe a szentélyben lévő korsó. Felírhatjuk egy cédulára, hogy mit ajánlunk fel Neki és mit kérünk.

A Szűzanya mindezt látja és azt mondja: „*Ne add fel, Isten ott is tehet valamit, ahol emberi szemmel nézve már nincs remény.*” Arra vár, hogy kinyújtsuk a kezünket, hogy megajándékozhasson. Így a nehézségeinket felajánlva másokat hordozhatunk, és megtapasztalhatjuk, hogy mások áldozatai hordoznak bennünket.

*S Valaki az Istennel alkuszik,
szövetséget köt szép Szűz Máriával,
hogy bűnök, búk és más alamuszik,
ne rontsanak meg; szíve ritmusával
egyensúlyozza szívem, térdem.*

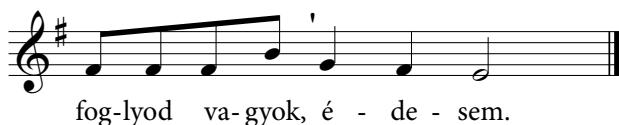
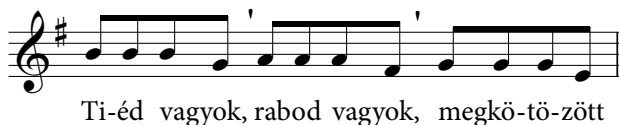
Valaki imádkozik értem.

(Mécs László)

NÉPDALOK

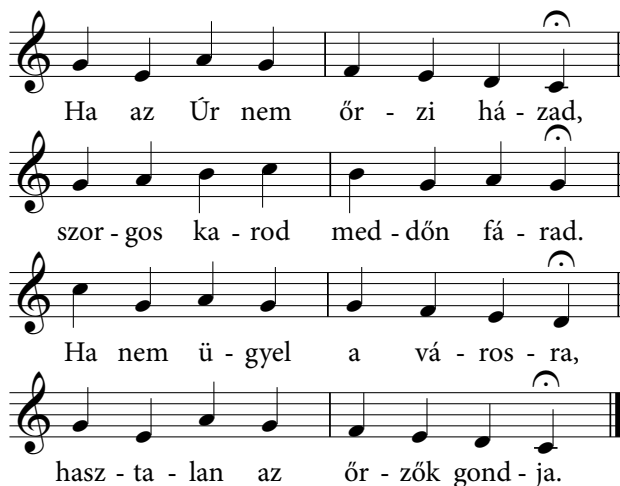

1. EGYMÁSRA TALÁLTUNK – ÉLETRE SZÓLÓAN

2. Egy szép virágszálla akadtam,
mézre, nem méregre találtam. R.
3. Megvallom aztat, hogy szeretlek,
szívemből soha ki nem vetlek. R.
4. Mert náladnál szebbet nem láttam,
noha sok földet már bójártam. R.
5. Szánj meg hát, gyönyörű violám,
én szeretlek, szeress szép rózsám. R.

2. AZ OTTHONUNK A MI BIRODALMUNK

Ha az Úr nem őr - zi há - zad,
szor - gos ka - rod med - dőn fá - rad.
Ha nem ü - gyel a vá - ros - ra,
hasz - ta - lan az őr - zők gond - ja.

2. Talpon fáradsz, fürge kézzel,
pirkadatkor, s éjten-éjjel;
hajnal előtt hogyha kelnél,
Isten nélkül mire mennél?
3. Háza népét el nem hagyja,
álmodat is ő virrasztja,
hűséggel mér, áldó kézből
gyümölcsöt az anyaméhből.
4. Sorra-rendre hull kegyelme,
boldog vagy, ha csűröd telve,
ivadékban gazdag élted
így lát boldog öregséget.

3. ÉLETET ADUNK, ÉLETET KAPUNK

Bol - dog az az a - pa,

Ki ker - tecs - két ker - tel.

Bol - dog az az a - nya,

Ki vi - rá - got ül - tet.

Másnak, nem magának
Más emberfiának
Gyönyörűségére
Maga magzatának

4. A SZERETET FÁJHAT

Parlando

Azt gon - dol - tam e - ső e - sik,
Pe - dig a sze - mem köny - nye - zik.
Az én sze - mem sű - rű fel - hő,
On - nan ver en - gem az e - ső.

Gyere, rózsám, béküljünk meg,
Mi egymásnak engedjünk meg.
Mindig voltak, kik így jártak,
Mind megengedtek egymásnak

5. A NEHÉZSÉGEK ÁLTAL NÖVEKSZÜNK

Nem bánom, hogy sze-gény-nek szület - tem.

Csak azért, mert ba-bád-dá le - het - tem.

Eb cse-rél - ne cserényt pa - lo - tá - val.

Sem é - le - tet kösz-vé-nyes nagy úr - ral.

2. Begyűröm a süvegem tetejét
Úgy várom a fürgeteg elejét.
Úgy várom el az időm, a sorsom,
Még az ég is beborul, ha mondom.

3. Mikor látom fürgeteg idejét,
Kigyűröm a süvegem tetejét.
Föl sem veszem a felhőt alóla,
Még a jég is visszapatog róla.

6. ERŐS GYERMEKEKET NEVELÜNK

É - des - a - nyám vó - tál,___

mért___ nem___ ta - ní - tot - tál?

Gyen - ge fűz - fád vó - tam,___

mért nem___ haj - lít - tot - tál?

Gyenge fűzfád vótam,
meghajlottam vóna,
Ilyen nagy bánatra
ne jutottam vóna.

7. AZ EMBERÉLET ÚTJÁNAK FELÉN

Parlando

Sze-retlek, szép Jé-zus, mert fö-löt-te jó vagy,
minden sze-re-tet-re bizony te méltó vagy,
jó-voltod, ir-gal-mad a bű-nöshöz mily nagy!
Te gyar-ló szolgál-dat, en-gemet el ne hagyj!

Erős kezeiddel ültess jó palántát,
szívedből szívembe kegyelem virágát,
tégy Uram nemessé, oltsd be szívem ágát,
hogy hozzon az égből jó gyümölcsöt, drágát!

8. MÁSOKKAL EGYÜTT ERŐSEBBEK VAGYUNK

Ó - bu - da - vá - ron é - pí - tik a
temp - lo - mot. Ki - lenc kis - lány
hord - ja rá a ho - mo - kot.
Ki - lenc kis - lány ki - lenc bar - na
le - gény - nyel, Sej, min - de - gyik a
ma - ga sze - re - tő - je - vel.

9. KÜLDETÉSÜNK VAN

Parlando

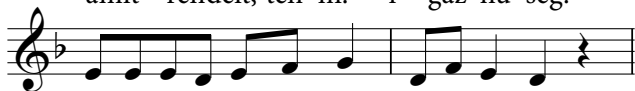
Minden é-lő di-csér, örök A-tya-is - ten,
szol-gál-ni te-né-ked e-léd állunk ké-szen,
magasz - taltak egy-kor ő-si nemze-dé-kek,
ő nyomukban jár-va di-csérünk mi-té-ged.

2. Nem szégyelljük, Uram, rólad emlékezni,
mind e világ előtt benned dicsekedni,
akaratom szerint, tetszésedre élni,
testi-lelki jókat csak tetőled kémi.
3. Gyermekeink ma is, add, hogy így éljenek,
megismerve téged, felnővekedjenek,
te szent Egyházadba hogy beépüljenek,
s szentjeiddel együtt életet nyerjenek!
4. Énekszóval zengem műveidet, Isten,
valljon minden ember, minden nemzetségben,
mert irgalmad erős fenn a magas égben,
mindörökké ragyog el nem múló fényben.

10. HÚEK MARADUNK

Is-ten út - jár - ni gyö-nyö-rű - ség,
amit rendelt, ten-ni: i - gaz hű-ség.

Ne-ki él-ni szabad - ság, al-le-lu - ja,

helyt-ál-la-ni boldog-ság, al-le-lu - ja.

Hogy utadat járjuk, segíts minket,
igazság útjára vezess minket.
Ezt áhítja szívünk, alleluja,
ez legyen az életünk, alleluja.

11. ELENGEDJÜK GYERMEKEINKET

Parlando

Lá - nyom, lá - nyom, é - des lá - nyom,
De nagy tit - kon tar - tot - ta - lak.
De nagy tit - kon tar - tot - ta - lak.
Ka - lit - ká - ba fog - lal - ta - lak.

Kalitkába foglaltalak,
Mégis ott sem tarthattalak.
Kieresztem sárhajadat,
Útnak eresztet magadat.

12. EGYÜTT IDŐSEINKKEL

Parlando

Apámért s anyámért mit nem csele-ked-nék!

Tenger-nek a habját ka-nál-lal le-mer-ném,

Tenger fe-ne-kiről gyöngysze-me-ket szednék,

A - pá - m - nak s a - nyá - m - nak

gyöngy-bok - ré - tát köt - nek.

13. MEGÖREGSZÜNK, ARATUNK

Sok számos esz-tendő-ket vígan el-ér - hess,

nap - ja - i-dat szám-lál-ni ne légyen ter - hes!

Az ég har - mat-ja szí-ve - det ú - jít - sa,

ál - dá - sok ár-ja háza el - bo-rít - sa.

2. Tenéked minden öröm holtig adassék,
amellé meg semmi bú ne barátkozzék,
légyen éltednek virága mind kinyílt,
szíved ne szenvedjen semmi sebes nyílt.
3. Míglen az egek várát nyílván szemlélhesd,
ott aztán az életet jobbal cserélhesd,
az Úr a boldog életben részt adjon,
a szentek serge közükbe fogadjon, fogadjon!

14. MINDENNEK ÉRTELME VAN

Parlando

Szívem, Uram, nem fu-val-ko-dott fel,
nem is néz-tem föl rád kevély szem-mel,
nagy dol-gok-ra, túl-ság-ra nem vágy-tam,
erőm fö-lött_ cso-dák-ra nem jártam.

Csendesítem, sőt némítom lelkem,
hogya Uram, titkaidat sejtem.
Mint csecsemő az anyai ölben,
csak hallgatok, bízom, Uram, csöndben.

15. HÁLÁT ADUNK

Parlando

Az Úr - is - tent ma - gasz - ta - lom,
jó - vol - tá - ról gon - dol - ko - dom,
ir - gal - má - hoz fo - lya - mo - dom,
mert meghallgat, — azt jól tu - dom.

2. Csodálatos tetteiről, – szabadító erejéről,
emlékezem jóvOLTÁRÓL, – bizodalmat veszek
abból.
3. Mert ő erős hatalommal, – dicsőséges szent
jobbJÁVAL
az ő népét megmentette, – fogságából
kivezette.
4. Úgy vezette szent Egyházát, – mint jó pásztor
kedves nyáját, ételéről gondoskodott, – utat
neki Ő mutatott.
5. Hálát adjunk az Istennek, – Atya, Fiú,
Szentléleknek, – három személy Főlségének, –
egymivoltú Istenségnek.

A KÁPOLNÁBAN

Bol - dog - asz - szony, é - des,
hoz - zád esd ma né - ped:
vesz - ni in - dult lel - két,
hogy te men - te - néd meg,
é - des Szűz - a - nyánk!

2. Dicséretét zengjék egyszülött Fiadnak
kik az égben laknak, s kik a földön élnek,
édes Szűzanyánk!
3. Fölajánljuk néked szenvedéseinket,
végy szívedbe minket, s mutass meg az Úrnak,
édes Szűzanyánk!
4. Tudjuk, hogy a lelked kegyelemmel ékes,
és Fiad szívéhez általad jutunk el,
édes Szűzanyánk!

- Óbudavár, 2007
- Horvátnádalja, 2008
- Máriapócs, 2011
- Pápa, 2011
- Bodrogolaszi, 2013
- Petőfiszállás-Pálósszentkút, 2013
- Beregszász (Ukrajna), 2013
- Schönstatt (Németország), 2013
- Rokole (Csehország), 214
- **DUSNOK, 2014**

ISBN 978-963-88469-9-0

9 789638 846990